

Alyson Noël

Forbandede sommer

På dansk ved Ane Lauenblad

Alvilda

Tilegnet Kate Schafer

Forbandede sommer

er oversat fra engelsk efter

CRUEL SUMMER

CRUEL SUMMER by Alyson Noël. Copyright © 2008 Alyson Noël, LLC.

By arrangement with the author through Ulf Töregård Agency AB. All rights reserved.

Omslag: Henrik Koitz

Dansk udgave: © 2014 Forlaget Alvilda, København

Redaktion: Johnnie McCoy

Grafisk tilrettelægning: Pamperin & Bech Grafisk

Bogen er sat med Life BT

1. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 i Danmark

ISBN 9788771052657

www.alvilda.dk

13. juni.

Kære moster Tally

Da jeg bad mor om din e-mailadresse, grinede hun og sagde, at du ikke havde nogen. Men det var bare for sjov ... ikke?

Det er helt i orden, hvis du ikke har en computer, jeg tager alligevel min bærbare med, men jeg vil selvfølgelig lige være sikker på, at du har wifi, netværk, bredbånd, eller hvad det nu hedder, der hvor du bor. Det er virkelig vigtigt for mig at være på nettet, altså fordi jeg lige er begyndt at hænge ud med nogle nye venner, og

Nå, min mor så mig skrive det her brev og sagde: "Spar frimærkerne, Colby. Du ankommer længe før brevet." Men jeg sender det alligevel for det tilfældes skyld, at hun skulle tage fejl.

Vi ses snart.

KH

Colby

15. juni.

Kære mor og far

Hvis I har holdt pause i skænderierne, længe nok til at I også har haft tid til at lede efter mig, skal I bare vide, at jeg IKKE er hjemme. Jeg er ude med mine venner for at fejre min SIDSTE AFTEN I FRIHED.

Det er min sidste mulighed for at have det SJOVT, inden I tager ALT FRA MIG.

Jeg er ikke løbet hjemmefra eller noget, men det er nu mest, fordi jeres beslutning om at sende mig væk gør det overflødigt.

Jeg har forsøgt at tale med jer for at få stoppet det her projekt, men tydeligvis uden held, så nu giver jeg op, bøjer mig for jeres ønske og overgiver mig til den skæbne, I har tiltænkt mig.

Men inden det sker, vil jeg forsøge at have det sjovt – mens jeg stadig kan.

Her er lidt at tænke over, mens jeg er væk:

*Det er ikke for sent!
Der er masser af tid til at genoverveje!
Alt, hvad I har gjort, kan gøres om!
Tænk i det mindste lidt over det!*

Colby

COLBYS DAGBOG OVER DESPERATE ØJEBLIKKE – SOM DETTE

16. juni

Jeg fatter ikke, at jeg rent faktisk skriver i den her dagbog. I dag (teknisk set er det i går), da min mor gav mig

dagbogen, kiggede jeg bare på hende og sagde: “Hvad er det?”

“Du kunne måske have glæde af at skrive om alle de spændende ting, du kommer til at opleve her til sommer.”

Jeg rystede på hovedet, himlede med øjnene og sukkede så dybt og højt, jeg kunne.

Så kastede jeg bogen hen på skrivebordet og så den glide hen over bordpladen og falde på gulvet. Min mor stod helt tavs og kiggede skiftevis på mig og på dagbogen.

Jeg kneb bare øjnene sammen og stirrede tilbage, mens jeg prøvede at regne ud, om hun ville råbe af mig, begynde at græde eller gøre begge dele.

Hun endte med at ryste på hovedet og gå. Så snart døren var lukket bag hende, begyndte jeg at græde.

Jeg græd ikke ret længe, da jeg ikke ville være helt hævet og rødøjet til den afskedsfest, som Amanda vist ville holde for mig. Det var ikke sådan en rigtig fest, det var bare seks af hendes brors øl, en pose chips og os.

Indtil hun ringede rundt ...

Okay, jeg var lige ved at skrive, hvad der så skete, men det føles sindssygt mærkeligt at skrive i den her bog. Det kan godt være, at jeg har lyst til at skrive om ALT DET, der skete (og tro mig, der er MASSER at skrive om), og måske kunne det hjælpe mig til at få styr på tankerne i mit hoved, så jeg kunne få lidt perspektiv på tingene, men jeg kan simpelthen ikke lade være med at tænke: *Hvad nu hvis nogen læser det?*

Man kan jo ligesom ikke beskytte en læderindbundet bog med en adgangskode, vel?!

Det hjælper heller ikke på koncentrationen, at jeg

STADIG kan høre mine forældre råbe og skrig nedenunder. Og hvad hvis de lige sniger sig til at kigge i dagbogen, når de kommer forbi mit værelse for at se, om jeg sover (som de altid gør på vej til hver deres soveværelse, udmattede af dagens skænderier)?

Det kan godt være, at det lyder totalt paranoidt, men indtil videre er det lykkedes dem at smadre alt, hvad der har kunnet smadres i mit liv, så den manglende tillid er fuldstændig på sin plads.

Så derfor fortsætter jeg på et andet tidspunkt, et andet sted.

Eller også gør jeg ikke.

16. juni

Sms til Amanda:

D r den sidste sms fra m, for j har pakket og flyver nu. I går v så sjoov, men d gør d sværere at leve m mine forældres beslutning. <3 til Levi og gi ham m mailadr, d glemte jeg. <3 Colby

16. juni

Kære mor og far

Jeg håber, at I finder det her brev, når I kommer hjem fra lufthavnen, og at I så forstår, hvor stor en fejl I har begået.

Det er IKKE fair!

Det er, som om jeg skal straffes, fordi I har besluttet at blive skilt. En skilsmisse, som I godt ved, jeg er imod. Og alligevel er det MIG, der skal forlade alt, hvad jeg kender og elsker. Det giver ikke mening.

Jeg laver jo ikke ballade. Det er ikke mig, der hele tiden

råber, skriger og skaber konflikter. Det er JER! Og alligevel er det mit navn, der står på flybilletten.

Måske skulle I overveje, om det er den FORKERTE PERSON, I sender over til moster Tally? Har I overvejet, om det måske i stedet burde være EN AF JER TO, der skulle ekspederes til en græsk ø et par måneder? Så kan jeg blive hjemme og nyde min sommer i fred!

Men den tanke har åbenbart ikke strejft jer.

Forhåbentlig indser I, hvilken fejl I begår, når I har læst mit brev, holder op med at skændes og sørger for, at jeg kommer hjem hurtigst muligt.

Det er ikke særlig svært, I skal bare ringe til lufthaven og få dem til at kalde mig over højtaleranlægget.

Jeg skal nok holde ørerne åbne.

Måske er det ikke nødvendigt at sige det her, men jeg vil gerne understrege, at hvis I ombestemmer jer, så lover jeg aldrig at nævne den her lille fejltagelse igen. Jeg arkiverer den bare sammen med Ting, Vi Helst Vil Glemme.

Men hvis ikke ... så er jeg bange for, at jeg er nødt til at fralægge mig ansvaret for alle mine fremtidige handlinger.

Bare giv jer tid til at tænke det hele igennem. Og husk, at det aldrig er for sent at rette en fejl.

KH

Jeres bedrøvede, ensomme og allerede meget hjemveplagede datter

Colby

COLBYS DAGBOG OVER DESPERATE ØJEBLIKKE, HVOR HUN
ER FANGET I 11.000 METERS HØJDE UDEN INTERNET

16. juni

Jeg prøvede. Jeg prøvede virkelig.

Jeg gjorde alt, hvad jeg kunne, og alligevel sidder jeg her i den her åndssvage flyvemaskine på sæde 37G ved siden af en åndssvag, stinkende gammel mand på den anden side af rækken før toiletterne (som jeg, tro mig, sagtens kan lugte) og ved et vindue. Så kan jeg jo altid trække skodden op og kigge ud på ... ingenting. Seriøst, der er intet at se. Intet andet end skyer så langt øjet rækker.

Så højt oppe er vi.

Så langt væk hjemmefra er jeg.

Og det ville være helt i orden og okay, hvis jeg nu var på vej et eller andet godt sted hen, men jeg har læst den første side i den turistguide, min far stak mig i lufthavnen. Der stod følgende:

Tinos er Grækenlands vigtigste rejsemål for pilgrimme og alligevel er den forblevet en af de mindst turistede øer.

Øh, undskyld mig? Pilgrimme? Mindst turistede? Og det skulle være godt?

Og som det ikke var slemt nok, så fortsætter guidebogen sådan her:

Tinos er også kendt for sine duetårne: smukt udsmykkede stentårne forsynet med pinde, som duerne kan sidde på.

Og så fortsætter bogen med at juble over nogle åndssvage kilder på et åndssvagt torv i en eller anden åndssvag lille landsby, hvor de lokale åbenbart vasker deres tøj i hånden.

Mine forældre sender mig altså et sted hen, hvor pilgrimme mødes, duerne har en fest, og hvor landsbyboerne håndvasker deres undertøj midt på byens torv.

Jeg behøver vist ikke gøre opmærksom på, at det ikke kan blive værre.

Og så har jeg ikke engang gjort noget som helst for at for tjene det her. Jeg har ikke gjort noget forkert, forbudt eller slemt, og alligevel er det mig, der bliver straffet.

Selvom mine forældre har besluttet sig for at ødelægge deres liv og blive skilt, behøver de vel ikke også ødelægge mit liv. Er det ikke straf nok, at de vil lade mig vokse op uden et fælles hjems stabilitet og tryghed og uden dem begge to til at rådgive mig?

Og Skal de VIRKELIG også ødelægge hele min skide sommer???

Det skal de så åbenbart.

Ifølge min mors livscoach skal jeg beskyttes mod “alle former for negativ påvirkning,” og skånes for “de problemer, der måtte dukke op i denne turbulente tid”, så mine forældre kan “få ro til at få løse deres konflikter”, og jeg kan vende tilbage til “et fredeligt hjem.” Det kan godt være, at det lyder fornuftigt på papiret, der er bare et lille problem: Hvordan kan hun vide, hvad jeg vender tilbage til? Og hvordan kan hun garantere, at det bliver FREDELIGT?

Og hvad der er endnu vigtigere: KAN JEG OVERHOVEDET GENKENDE MIT LIV, NÅR JEG EN GANG FÅR LOV TIL AT VENDE TILBAGE TIL DET?

I går aftes kom jeg næsten to timer for sent hjem fra Amanda. Jeg var klar til at tage skideballen, men mor og far var så optaget af et af deres uendelige skænderier, at de overhovedet ikke lagde mærke til, at jeg kom hjem.

Jeg er ikke engang sikker på, at de havde lagt mærke til, at jeg havde været væk! Så slemt er det efterhånden blevet.

Og da jeg sneg mig forbi gæsteværelset nedenunder (hvor min far har boet de sidste tre måneder), stivnede jeg og tabte underkæben, da jeg hørte ordene: *sælge huset – flytte – internetskole*.

I. Præcis. Den. Rækkefølge.

Så nu kan jeg kun tænke på følgende:

- 1) Hvis de skændes på den måde, når jeg er væk et par timer, hvordan bliver det så, når jeg er væk i tre måneder?
- 2) Flytte? Hvem skal flytte? Og ikke mindst – hvorhen?
- 3) Hvad fanden er en *internetskole*? Og hvad har det med *mig* at gøre?
- 4) Hvis de er så bekymrede for min “mentale sundhed”, hvordan kan de så finde på at sende mig til ingenmandsland for at bo hos den moster, der indtil for 14 dage siden kun blev omtalt som “skøre moster Tally”?

Seriøst. Det har de altid kaldt hende – uden at trække på smilebåndet. Min far kunne for eksempel smide en blå luftpostkuvert på bordet og sige: “Din skøre moster Tally har sendt et fødselsdagskort til dig.” Eller min mor kunne sige: “Din skøre moster Tally har lavet de her øreringe til dig.” og stå og vifte med et par træperledimser.

Men nu, hvor de åbenbart har besluttet, at de ikke kan holde hinanden ud og ikke kan kommunikere med hinanden uden at skribe, så er moster Tally pludselig Jordens mest perfekte sommerselskab for mig.

TAGER DE PIS PÅ MIG?

Og HVORDAN skal jeg overleve en HEL SOMMER uden bil, uden mobil, uden ordentlige shoppingmuligheder, uden fester, uden venner og uden internet???

Og det her skulle have været min bedste sommer nogensinde; sommeren, som jeg har arbejdet hen imod hele mit liv.

Efter at have henslæbt år i kedsomhed, år, hvor jeg var bare et ligegyldigt ansigt i mængden, er jeg endelig blevet en del af Amanda Harmons inderkreds. Og ikke bare som en tålt nørd i periferien, næ, vi taler om det inderste indre af de hellige gemakker, om den gyldne, glørværdige status, det giver, at hænge ud hjemme hos hende, køre med i bilen og være på hurtigkaldlisten på hendes mobil.

Jeg forstår stadig ikke helt, hvordan det gik til. Det var, som om jeg det ene øjeblik tilbad hende på afstand og lavede grin med hendes frisure og hendes væremåde (men kun fordi, min eneste ven på det tidspunkt virkelig ikke kunne fordrage Amanda, og jeg følte, at jeg var nødt til at skjule, hvor gerne jeg ville være ligesom hende), og så det næste øjeblik – ved et helt utroligt tilfælde, som viste sig at være totalt skæbnebestemt – scorede jeg det afgørende point i en brutal og nådesløs volleyballkamp i gymnastiktimen, hvorefter hun kom hen til mig og sagde: “Hey, sej scoring.”

Og så gav vi hinanden en high five.

Og så sagde hun, at mine spritnye gummisko var fede.
Og så var jeg hendes nye bedste veninde.

Hvilket ligesom krævede, at jeg skilte mig af med min gamle bedste veninde.

Men på det tidspunkt kom vi alligevel tit op at skændes, så jeg besluttede mig for at følge med strømmen og ikke se mig tilbage.

Så det tegnede i den grad til at blive den mest fantastiske sommer i mit indtil da pænt kedsommelige 17-årige liv. Lige indtil mine forældre, deres advokater og min mors livscoach satte en stopper for det og reducerede min sommer til en eneste nat.

Jeg må så indrømme, at den ene nat VAR sindssygt utrolig (derfor den sene hjemkomst i går!).

Og siden det nok kommer til at være mit livs eneste fantastiske nat, så må jeg hellere skrive det hele ned nu, så jeg altid vil huske det.

Lige nu bliver det så alligevel ikke, for nu kommer stewardesserne med maden, og jeg er ved at dø af sult.

17. juni

Kære mor og far

Som I måske bemærker, så skriver jeg til jer på en colaplettet serviet fra en af rederiet Ellas færger. Det er, fordi jeg er på vej med færge ud til Tinos. Jep. FÆRGE. For der er åbenbart ikke nogen lufthavn på Tinos, hvilket betyder, at I vil sende mig et sted hen, hvor flyvemaskiner nægter at lande.

Tak for det!

Måske er I ikke klar over, at der lander mange fly på

Mykonos. Seriøst mange. Så jeg kan godt undre mig over, at I ikke har sendt mig derhen i stedet. Ifølge den super-lækre italienske fyr, jeg sad ved siden af i flyet fra Athen til Mykonos (hvor han skulle møde sin drengekæreste), så er der INGEN, der tager til Tinos.

Ingen, altså lige bortset fra ... MIG.

Først ville jeg egentlig bruge servietten til mit brugte tyggegummi, men så gik det op for mig, at den kunne bruges til at vise det utroligt sørgelige resultat af jeres beslutning.

KH

*meget triste – men det er I jo ligeglade med –
Colby*

COLBYS DAGBOG OVER DESPERATE ØJEBLIKKE,
HVOR STIKKONTAKTERNE ER SÅ MÆRKE-
LIGE,
AT COMPUTEREN IKKE KAN LADES OP

18 . juni

Jeg ved ikke, hvad klokken er, eller hvilken dag i ugen det er. Det eneste, jeg ved, er, at jeg lige er vågnet, og at det er mørkt udenfor. Jeg aner ikke, om det er nattemørke eller morgenmørke. Jeg ved bare, at mit værelse ser sådan her ud:

Hvide vægge

Tynde, hvide gardiner

Hvidt marmorgulv

Hvidt fåreskind på hvidt marmorgulv

Enkeltmandsseng med hvide lagner og himmelblåt
sengetæppe

Hvidt sengebord med en lille søvlampe med en
himmelblå skærm

Faktisk ser det ret meget ud som udsigten fra sæde 37G:
hvidt, hvidt, hvidt med enkelte strejf af blå.

Og ja, stikkontakterne er vildt mærkelige og helt umulige at få til at samarbejde med mit computerstik, hvilket giver mig bange anelser angående indretningen af resten af huset. Jeg fik knap nok set noget af det, for mens min moster Tally viste mig mit værelse, faldt jeg bevidstløs omkuld i sengen. Jeg var ret udmattet efter 22 timers rejse – og tude-
deri.

Ja, jeg græd.

Offentligt.

Som verdens mest ynkelige baby.

Da jeg havde skrevet servietbrevet til mine forældre færdigt, var jeg så vred og frustreret og ked af det, at jeg bare begyndte at græde. Jeg kunne ikke holde op, selvom det var dumt og pinligt og barnligt. Det skulle bare ud, så der var ikke noget at gøre.

Men da jeg var faldet så meget til ro, at jeg havde overskud til at kigge mig omkring, fik jeg øje på den her helt vildt gamle, sortklædte dame, der sad og stirrede på mig – og det var ikke på en bedstemoderlig måde. Så jeg tog mine tasker, gik ud på dækket og funderede over, hvad der ville ske, hvis jeg bare vendte om og tog færgen tilbage til Mykonos, fandt et job, et sted at bo og ikke på noget tidspunkt lod nogen vide, hvor jeg var, og hvad jeg lavede. Hvis jeg bare startede forfra et nyt sted og blev gammel der. Og aldrig vendte hjem.